

İLHAMİ ALGÖR
Albayım Beni Nezahat ile Evlendir

İLHAMİ ALGÖR 1955 İstanbul Suriçi doğumlu yazarın diğer kitapları: *Kalfa ile Kıralıça* (2013, İletişim Yayınları), *Çanakkale Yalı Hanı ve Han Sakinleri* (2007, Everest Yayınları), *Karabakal Ötüyor* (2008, Everest Yayınları), *Ma Sekerdo Kardeş?* (2010, Doğan Kitap). *Fakat Müzeyyen Bu Derin Bir Tutku* (2014, İletişim Yayınları)

İletişim Yayınları 2107 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 333

ISBN-13: 978-975-05-1699-3

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek

KAPAK VE SAYFA TASARIMI Suat Aysu

KAPAK RESMİ Seda Mit

DÜZELTİ Merve Öztürk

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

İLHAMİ ALGÖR
Albayım Beni
Nezahat ile Evlendir

Desenler: Seda Mit

*Albayım Beni
Nezahat ile Evlendir*

Kapıldım Gidiyorum, Bahtımın Rüzgârına

Bir zamanlar, yolunda giderken tıkanmış ve yarım kalmış bir hikâyenin figüranıydım. Hikâyenin kahramanları işi gücü bırakıp kafayı yazmaya takan, fakat ne yazacağına karar veremeyen bir adam, adamın her hareketini gidip annesine yetiştiren küçük kız ve birkaç sayfa sonra kızı alıp evi terk eden Müzeyyen adlı kadın idi. Bana sorulmamıştı ama, kadının evi terk edişine hak vermiştim. Adam, rüzgârı kendinden menkul, esintili tipin tekiydi.

Hikâyeye göre, matematiği kuvvetli bir kadını çok seviyordum. Sevdikçe ruhum büyüyor, ruh eve sığmıyor, sabahları kadından önce uyanıp evden çıkarak elleri kışında şehri dolaşiyor, her akşam kadından önce eve dönüp, günün hikâyesini yazıp, görülebilecek bir yere iliştip, yine arazi olup, ta ki gece yarısı, uyumakta olan kadının yanına sokulup, birbirimizi bir güzel sevip...

İşin aslı bu değildi. Geceleri koynuna girdiğim iddia olunan kadın ile aynı yatakta yatmazdık. Başlangıçta iki figüran

olarak bir araya getirildiğimizde, birbirlerini yeni tanıyan kişiler olarak, karşılıklı kibardık.

O daha kibardı ve hikâyeyi kibarca terk ediyordu.

Yazar rolündeki kazma, kendisinden başkasını görebiliyor olsa idi, ortağımdaki mesafeli duruşun sıçramak için gerilemek olduğunu fark edebilirdi. Gözlerine baksa anlardı. Kadın bir metre ötemde, kurşun geçirmez cam rengi bakıyordu.

Gidip Müzeyyen'e dert yanmıştım: "Burnunun ucundan geçsem beni görmüyor."

"Sen de açıktan geç," demişti, "belki yakını görmüyordur ya da bir derdi vardır, alınganlık yapacağına sorsaydın ya."

Haklıydı. Dediğini yaptım ve bir gün, "Affedersiniz," dedim, "bir mesele mi var? Sizi dalgın görüyorum."

"Sorun yok," dedi ortağım, "sadece düşünüyorum."

"Hikâye ile mi ilgili?"

Gülümsedi. Aramızda bir mesafe varmış, sorduğum soru mesafeyi açığa çıkarıp görünür kılmış, bu açıklık ne yaparsam yapayım kapanamazmış, durumun dil ile izahı yokmuş da ancak ima ile belirtilebilirmiş bakışıyla, "Hayır," dedi, "kişisel." Döndü ve perdelerini kapattı.

"Eğer ortak bir hikâyenin içinde isek," dedim, başka kimse olmadığı için kendime, "o nasıl şahsi kalabiliyor ya da bende eksik olan nedir? Yani nedir, mesele nedir?"

Yine de ortağıma, şehirden birtakım hikâyeler getiriyordum: Vaktiyle Bizans çöplüğü olduğu söylenen semtlerde, acil bir sebepten durmak zorunda kalan ve sıcak nedeniyle kapılarını açan turist otobüsüne dalarak, çantaları kapıp

kaçan mahalle veletleri ve tam da o esnada, otobüsün tepesi üstünde, caddenin bir ucundan diğer ucuna gerili halde tabak gibi asılı duran “Su akar iz bırakır, turist döviz bırakır” pankartı hikâyesini; gece yarları rakıları alıp oğluyla birlikte Karacaahmet Mezarlığı’nda demlenen kocakarının hikâyesini; Yugoslavya iç savaşında Alman yanlısı savaşçı İstanbul’a kaçarak gizlenen ihtiyar ile tek gözlü karısının hikâyesini; eski meyve-sebze halinde sabahtan akşama kadar birbirlerini parmaklayan esnafların hikâyesini...

Ortağım bunların içinde tek bir hikâye ile; evliliğinin ilk haftası kocasını bahçıvanla basınca, “Britanya Kraliçesi’nin taç giyme törenine gidiyorum,” diyerek evden çıkıp, oradan Amerika’ya geçen kadının hikâyesiyle ilgilenecekti.

Kadın, Amerika’nın en kalın adamının evinde aşçılık yapmış, yıllar sonra sıkılıp başka bir şehre geçerek, üç günlük ömrü kalmış yaşlı bir kadına çok güzel bakıp, kadını fazladan birkaç yıl yaşatmıştı. Yaşlı kadın yüzünde bir gülümsemeyle çekip giderken malını mülkünü bizimkine bırakmış, o da artık yetmişlerinde olan kız kardeşlerine, “Güney Afrika’ya geçiyorum. Geliyorsanız gelin,” yazılı bir kart atıp, postaneden çıkıp “Şanslı Bahçıvan” adlı bir filme gitmişti.

Şüphesiz bunlar şehirden çalınmış hikâyelerdi ve yeterli olduklarına inanıyordum. Ortağım, uzaklara bakıp düşünüyor, yazarkazma ise olup bitenden habersiz, üfürüp ipe dizi-yordu. Bu, “al birini vur öbürüne” ikilisi için daha fazla yorulmaya gerek yoktu. Ayrıca ben yorulmayı sevmez, gerekliliğine inanmaz, inanan ve yorulanlar ile karşılaştığımda bunu belli etmez, fakat bir yandan da onlarda eksik ya da fazla olanın ne olduğunu düşünürdüm.

Bir süre sonra ortağım, akşama kadar elleri kıkında gezip abuk sabuk şeyler sayıklayan biri ile takılmak yerine, daha anlamlı bir ilişki arayıp, evdeki kitapları karıştırmış ve *Madam Bovary* adlı bir kitabın bilmem kaçınıcı sayfasında, Kugelmaş adında Amerikalı bir edebiyat profesörü bulup uzamıştı. Hikâyenin esas oğlanı yazarkazma, kadının profesörü de ekip Şaman kılıklı bir Kızılderili'yle uzadığından ve artık her gece boş bir eve dönüp, günün hikâyesini yazmak yerine, kâğıdı kalemi alıp kırmızı taçlı, uzun kirpikli bir kuş çiziktirdiğinden habersizdi.

Müzeyyen, etrafta bir tuhaflık olduğunu sezmiş ve ne olup bittiğini sormuştu. İkinci evliliğinden de mustarip Amerikalının, yaş haddinden kuş ötmemesi paniğinde olduğunu, gişeler kapanmadan önce koşarak bir aşk yaşamak istediğini, bu yüzden bir yolunu bulup Emma Bovary adlı hanımın yanı başında bittiğini anlatmışım.

“Vay!” demişti Müzeyyen, “Ben-Hur filminde İndiyana Cons'un belirmesi gibi bir şey.”

“Belki de,” demiştim, “Amerikalılık böyle bir şeydir.”

“Sanmam,” demişti, “onlar saftırlar. Ne zaman nerede olacaklarını karıştırırlar.”

Amerikalıları tanımazdım. Tanıdığım tek Amerikalı, sigara işinde çalışan iyi giyimli, kibar görümlü, yakışıklı bir adamdı. Geceleri, Boğaz Köprüsü'ne benzer bir köprü-nün önünde iki dirhem bir çekirdek belirir, gökdelenli şehrin ışıkları, gecenin karanlık mavileriyle cilveleşirken, elinde yanmaya hazır fakat asla yakılmayan bir sigara, gecenin tuzu kuru efendisi, asude ve doymuş erkek edasıyla belirsiz uzaklara bakardı. Yanında, ince askılı gece elbisesi içinde alımlı hoş bir kadın, aksesuar rolünde adamın omzuna tünardı. Kadın, aksesuar mesaisi dışında, kıkına bir kot çekip

balta girmez ormanlarda sırt çantası ve arazi botlarıyla dolaşan maceracı bir çocuk ile takılırdı.

Mavi gecenin efendisi, kostüm değiştirip bir yerlerde erimек yerine, aksesuar kadın dönene kadar, terlemeden ve sakalı uzamadan beklerdi. Adamın saçma sapan bir bekleyişteki bükülmez ısrarı, giderek sihirli bir duruşa dönüşür ve bu lanet büyüü kırabilecek tek şey kadının bir gün geri dönmeşi iken, abla ertesı gece yine aynı yerde belirirdi.

Kuru bir inadin, “azim ile beton” hikâyesinde olduğu gibi, anlamsız görünen duruşları bile anlamlı kılabileceğini görmüş ve “Belki de,” demiştim, “hikâye kahramanı duruşu böyle bir şeydir.”

Sorularda iyi, cevaplarda tutuktum. Bu tutukluk, uzun kırpıklı kuş çizimlerinde işe yarıyor, kuş her defasında biraz daha renk ve ayrıntı kazanıyordu. Bir gün, “kışşt” desem uçacağı fikri geldi. Fikir, kafayı yemekte olduğum hissiyle kol kola geldi. Sarardım.

“Takılma,” dedi bir ses, “yürü, yürümek durmaktan iyidir.”

“Kim konuşuyor?” dedim, hafif tırsımış vaziyette.

“Kalbin,” dedi ses, “konuşan kalbin dostum.”

“Pek inandırıcı gelmiyor,” dedim sese, “yani, konuşan bir kalp bayat bir numara.”

“Sence kim olabilir?” dedi kalbim olduğunu söyleyen ses.

“Belki de,” dedim, “yazarkazmanın bir oyunudur.”

“Sana şimdiye değin bir şey önerdi mi?”

“Hayır,” dedim. “Genellikle o birtakım durumlar çizer, ben gereklerini yerine getiririm.”

“Sesimde buyurganlık seziyor musun?”

“Tavsiye tonu var.”

“O halde,” dedi, “şu salak kuşu sana çizdiren ne ya da kim olabilir?”

“Zınk,” dedi düştü jetonum. Bir gün kapı zili çalmış da açmışım, güzeller güzeli, çilli muzır bir velet kapıda belirmiş, “Buyurun, kimi aradınız?” diye sormuşum, o da “Beni annem gönderdi,” demiş, ben de çocuğun yanlış zili çalmış olabileceğini düşünmek yerine, tanıdığım kadınlardan hangisinin çocuğa benzediğini...

“Kabul et,” dedi kalbim, “zaten kimseyi tanımazsın.”

“Zınk denilen şey tütün olsa ne renk olur, kadın olsa kime benzer?” diye düşündüm.

Gece oldu, ışıkları yakmadım. Sokak lambası turuncu sarı bir ışık gönderdi. ışık, balkon kapısının açık kanatlarından geçti, halının tarçın rengine sıçtı ve masaya, kızıl taçlı, uzun kirpikli kuşun üstüne düştü. Bakındım ve aynı ışığı kitaplıkta, *Kahramanın El Kitabı* adlı kitabı yalarken gördüm.

“ışaret bu,” dedim içimden. Bir meseleye tesadüfler aracılığıyla yaklaşmak en sevdiğim usul idi. Rastgele bir sayfayı açtım:

“Kahramanın Bakışı ve Duruşu ile İlgili Genel Prensipler. Bir kahraman meselelerin üstünden ufka bakar. Bunun bir nedeni şudur: Bir kahramanın görüş mesafesi içinde mesele olamaz. Mesele ancak, ufuk kadar engin bir uzaklıktan gelebilir. Ufki bakışın diğer nedeni, kahramanın duruşu ve bakışından ne zaman ne yapacağının belli olmamasının gerekmesidir. Prensibin esas ruhu budur.”

Kitabı hızla karıştırdım ve bir sayfada durdum. Sayfa tek bir başlık ve altındaki kısa nottan ibaretti:

“Kendi Başına Davranabilen Kahraman Hali: Denendi. Fakat henüz başarılamadı.”

Hislerim, yapılmamış olanı yapmanın kaderim olduğunu söylüyordu. “Bu kaçınıcı ışaret?” dedim içimden.

“Saymayı bırak da yürü,” dedi kalbim.

“Ne yöne ve neden?”

“Yönü sen seç, fakat yürü,” dedi, “bir kahramanın oturup tetadüfler beklemesi değil, gerekiyorsa onları yaratması uygun düşer.”

Sözleri, “Kahramanın hissiz duruşu ardında, engin bir sezış ve kavrayış yeteneği gizlidir,” prensibine uygundu. Yine de, konuşan kalpten ve kitaptan hiç kimseye, Müzeyyen’e bile söz etmedim.

“İnsanın kendine ait halleri olması iyi bir şeydir,” dedi kalbim.

Müzeyyen, durumları net görebilen aklı başında bir kadın olarak, hikâyedeki kadın konusunda esas oğlanı uyarılmış fakat kazma meseleyi kavrayamayıp, “Bu derin bir tutku,” cevabını vermiş, hemen ardından tarihî bir cümle eklemiştii: “Ya da bana öyle geliyor.”

Bu tarihî cümle, gazı zaten kaçmış ilişkilerinde kadını biraz daha “çıt”latmış, kızı ve kendisi için planlar yapmaya itmişti. Sohbetinden uzak kalacağıma üzülmüş, evi terk edeceği gün “güle güle” demek için uğramıştım.

“Neden söylemedin?” demişti, “hikâyedeki kadının Amerikalı ile uzadığı.”

“Benim meselem değil, olup bitenler beni değil kuranları bağlar.”

“Bu kafayla gidersen, seni daha çok kurarlar.”

“N’apım Müzeyyen?”

“En azından kendin için olanı istemelisin. Bak kadına, ne güzel yürüyüp gitti.”

Böyle konuşmak onun için kolaydı. Figüran olarak geçiştirilmiş biri değildi benim gibi. Esas kızı oynuyordu ve biraz-

dan o da yürüyüp gidecekti. Ben, “Kendim için olan nedir?”, “Neleri isteyebilir, neleri istemeyebilirim?” sorularını iki ters bir yüz örerken, “Peki,” dedim kendi kendime, “kimse ben-den istemediyse şu salak kuşu niçin çizip duruyorum?”

“Bunu konuşmuştuk,” dedi kalbim.

“Hayır,” dedim, “hatırlamıyorum.”

“Pekâlâ,” dedi, “o halde soruna geri dön.”

Soru, durup dururken başka birinin sesiyle çıkmış ve beni kendisi için olanı isteyebilmenin, gerekirse yürüyüp gidebilmenin işareti olabileceği düşüncesiyle heyecanlandırmıştı. Müzeyyen uzayıp da hikâye dağıldığında, öne çıkarak yazarkazmadan ricada bulunmuş, yürümeyi unutmış ip cambazı olmayı istemiştim. Böylece, kendi belamı kendi başıma bulabileceğimi düşünür, felaketler dilemeyi bırakırdı. Bana tren kazalarında yamulmalar, birilerine benzetilip kaçırılmalar düşünmeye başlamıştı. Kaçırılıp götürülmeli, ağzım gözüm oyulmalı, kulaklarım kesilmeli, ensemde bir kurşun deliği ile yol kenarlarına atılmalıydım. Durumu anlıyordum. Geceleri uyumayıp Müzeyyen’in yüzünü seyrederken kafayı yemiş, kadın çekip gittikten sonra da yatak odası penceresinden rüzgârla konuşmaya başlamıştı.

Rolünü, bir dengesizin elinde de olsa, hakkını vererek sürdürmeye çalışan ve her an başına bir iş gelebilecek olan ben, nereden, nasıl zuhur ettiğini bilemediğim, kalbim olduğunu söyleyen bir ses ve kırmızı taçlı, gözleri sürmeli çizgi kuşu olarak kalmıştık. Kalp ile kuş, şimdilik zararsızdı. Yazarkazma, arıza sinyalleri veriyordu. Müzeyyen yürüyüp gitmeyi öneriyor ve gidiyordu. Durmak abesti. Fakat nereye?

“İp cambazı durumuna geçelim,” dedi kalbim.

“Ne?” dedim.